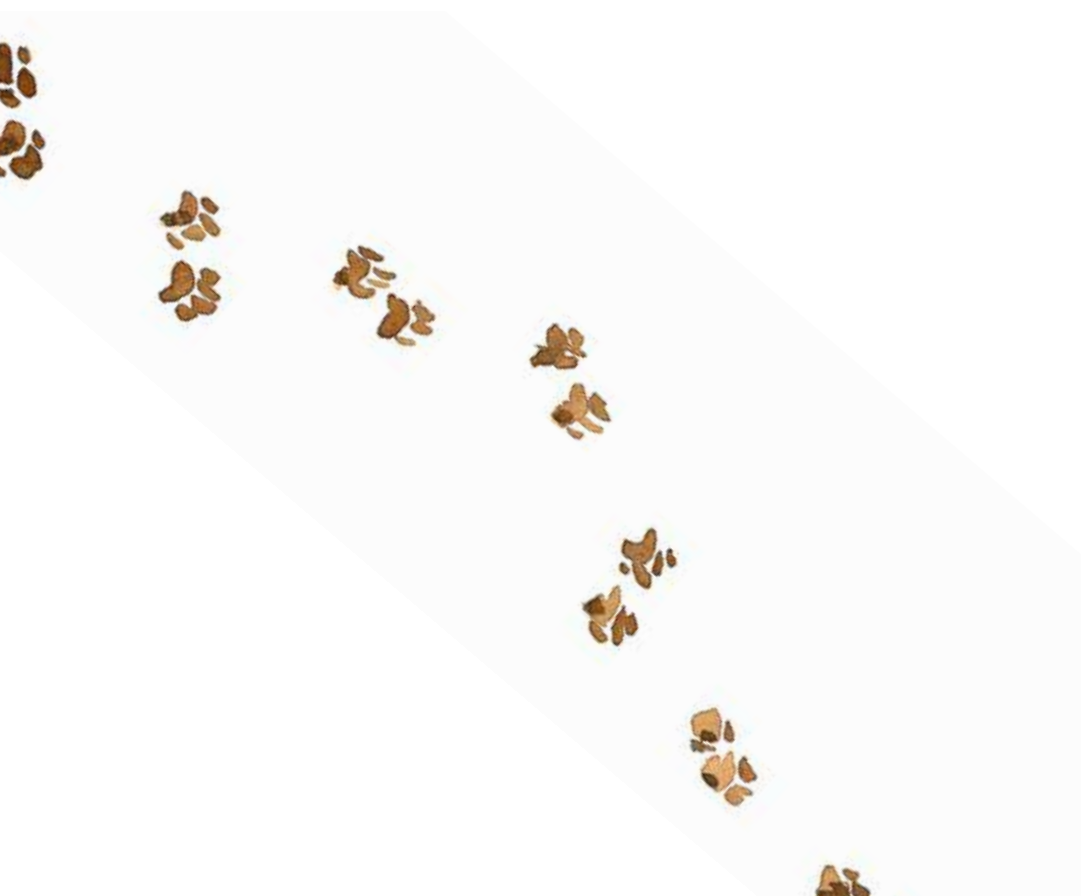

DE WOLKEN VAN OTIS

De ^{Evvy} Danckers
wOLKEN
van Otis

met illustraties van
Marijke
ten Cate

Van Evy Danckers verscheen bij Lemniscaat:
De regenboog van Mimir

Tekst © Evy Danckers, 2026

Omslag en illustraties © Marijke ten Cate, 2026

Boekverzorging Leon ter Molen

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026

ISBN 978 90 477 1812 3

NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

Lithografie Pixel-It, Zutphen

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

Ademhalen is,
heeft men me weleens verteld,
best wel belangrijk
- Leon -

Verward voelt mijn hart
gelukkige eenzaamheid
opent de herfst blij
- Otis -

Topdag

‘Ponjour, papaja!’ Ik spring van mijn fiets en dans naar hem toe. Ik grijp zijn handen voor een vrolijke tango-wals-salsa.

Papaja is altijd te vinden voor gekke dingen dus hij swingt onmiddellijk mee. We doen een rock-'n-rollroutine die hij me leerde toen ik klein was. Hij zwiert me hoog in de lucht en tussen zijn benen. Daarna rol ik over zijn rug. Ik gier het uit als we bijna omvallen.

‘Jemig de pemig! Jij wordt te oud hiervoor.’ Met een kreun zet papaja me neer.

‘Ik? Jij bent te oud. Al vijfendertig. Ik ben nog maar elf.’

‘Vijfendertig is niet oud,’ reageert papaja verontwaardigd.

‘Je hebt gelijk. Paps is de ouwe gozer. Hij is vijftig!’

Papaja stompt tegen mijn arm. ‘Beledig mijn fantastische echtgenoot niet. Waar is hij trouwens? Ik dacht dat hij samen met jou zou terugfietsen van school.’

‘Hij had nog een vergadering met juf Kwiek en juf Blagaai. Hij zei dat hij op tijd thuis zou zijn voor het avondeten.’

‘Ik had moeten weten dat ik de boerderij alleen zal moeten renoveren nu hij schooldirecteur is. Wil jij me helpen?’ Papaja knippert smekend met zijn ogen, maar ik schud mijn hoofd. Papaja maakt zielige puppygeluidjes.

Troostend krabbel ik aan zijn kin. 'Je bent heel schattig, maar helaas! Ik moet de konijnen verzorgen.'

'Laat je me in de steek? Ik ben al de hele dag alleen thuis.' Dramatisch slaat hij zijn hand tegen zijn voorhoofd.

'Arme rimpelrocker.' Ik geef hem een schouderklopje. 'Rimpelrocker?'

'Ja. Ik heb *grappige manieren om oude mensen te beschrijven* gegoogeld en een heleboel nieuwe woorden geleerd. Heb je liever dat ik je *oude zemelaar* noem?'

'Stop met me oud te noemen! Jij bent een *ongelikte beer!*'

Ik steek mijn ringvinger op in plaats van mijn middelvinger. Papaja zet zijn monstergezicht op. We houden een staarwedstrijd. Dat lukt een paar seconden. Dan proesten we het uit.

'Een *ongelikte beer*? Waarom zou iemand een beer likken?' Ik haal mijn neus op.

'Zo noem je een onbeschoft iemand. De oude Romeinen geloofden dat een berenjong geen echte vorm had als het werd geboren. Dat het een soort harige blubber was. Volgens hen moest de moederbeer haar welp likken tot die eruitzag als een echt beertje.'

Het is een interessant weetje, maar toch rol ik met mijn ogen. 'Jaja. Ik ben net terug van school waar paps de directeur is. Ga jij me nu ook nog dingen leren?' Papaja lijkt beledigd. Ik lik aan zijn wang. 'Nu ben je een gelikte beer. Mijn favoriete teddybeer.'

'Jakkiebwerk!' Papaja veegt over zijn gezicht, maar hij heeft pretlichtjes in zijn ogen.

'Pau revoir, papaja! Ik ga naar de konijnen.'

'Je weet toch dat de juiste woorden *bonjour* en *au revoir* zijn?'

'Pien sùr!' grap ik terwijl ik de tuin in ren.

'*Bonjour chéris*. Hoe was jullie dag?' groet ik de konijnen als ik het schuurtje in loop.

Descartes opent lui één oog. 'Ik heb nagedacht.'

'Weet je dat zeker? Of twijfel je?'

'Misschien heb je het gedroomd,' voegt Maya Angelou eraan toe. Ze knipoogt naar me. 'Jij ziet er blij uit vandaag!'

'Ben ik ook. School was fantastisch! Paps kwam naar onze klas om zichzelf voor te stellen als de nieuwe directeur. Hij deelde briefjes uit voor een oudergesprek. Het was raar toen hij mij er ook eentje gaf. Ik was heel nerveus, maar hij maakte grapjes en iedereen vindt hem leuk. Zelfs de tweeling.'

'Dus die jongens praten nu met je? Zijn ze niet meer gemeen?' Maya Angelou springt naar de deur van het hok.

Ik open het en til haar eruit. 'Nee, Basiel en Odiel vallen wel mee. Basiel is zelfs verliefd op me...'

Maya Angelous snorharen dansen alle kanten op van verbazing.

'Maar ik ben niet verliefd op Basiel, hoewel hij wel aardig is.' Ik heb een binnenpretje als ik terugdenk aan Otis die me zijn vriendinnetje noemde.

'En verder?' vraagt Maya Angelou.

‘Niets speciaals.’

‘Waarom bloos je dan?’

‘Ik bloos niet.’ Snel bedek ik mijn wangen met mijn handen. Ze voelen erg warm aan.

‘Niet liegen, lieverd. Eerlijkheid werkt heel bevrijdend. En ik zie het als je liegt, dus vertel me alles in geuren en kleuren.’

‘Het is gewoon een fantastische dag. Irma en Zulma hebben tijdens het schoolreisje oorwarmers gekocht omdat ze die van mij zo cool vinden. Juliaan en Vitalis hadden een cadeautje voor me. Een regenboogbal waarmee we tijdens de pauze gevoetbald hebben. Iedereen deed mee. Basiel en Odiel zijn niet meer gemeen. Het was superleuk.’

Maya Angelou kruipt van mijn armen omhoog naar mijn nek. Ze snuffelt aan mijn krullen en fluistert: ‘En die andere jongen?’

‘Bedoel je Otis?’ vraag ik zo onverschillig mogelijk.

‘Ja.’

‘Hij is lief. We zitten naast elkaar in de klas sinds vandaag.’ Er verschijnt een grote grijns op mijn gezicht. Ik bijt op mijn lippen om het te verbergen.

‘Ga verder...’

‘Hij gaf me een mooi kaartje en heeft me zijn vriendinnetje genoemd.’

‘Woehoe!’ Maya Angelou springt uit mijn armen. Razendsnel rent ze door het schuurtje. Ze maakt een reuzensprong en gooit haar achterpoten uit. Daarna racet ze nog vijf rondjes. Hijgend gaat ze op haar achterpootjes voor me staan en vraagt ze: ‘En wil jij zijn vriendinnetje zijn? Ben je ook verliefd op hem?’

‘Kweenie... Hoe spring je zo hoog? En dan zo met je poten slaan? Dat wil ik ook kunnen.’

‘Dat heet een binky, maar blijf bij het onderwerp. Ben je verliefd?’

Ik probeer ook een binky te doen, maar het mislukt. Maya Angelou wrijft haar kin tegen mijn been en kijkt me ongeduldig aan. Ik giechel. ‘Verliefd? Ik denk het. Ik weet het niet. Mijn buik voelt raar als Otis naar me kijkt. Ik kan niet stoppen met aan hem te denken. En als ik aan hem denk, word ik helemaal warm vanbinnen.’

‘Ahum,’ onderbreekt Spinoza ons. ‘Ik ben blij dat je een knuffelkonijn hebt gevonden, maar kunnen we naar buiten? De zon lonkt al de hele dag naar me.’

‘Kalm, zalm!’ Ik probeer te mopperen, maar giechel alweer. Een knuffelkonijntje... Ik vraag me af hoe het voelt om Otis te knuffelen. De vlinders in mijn buik maken binky’s.

Huis

Als Beauvoir me ziet, kwispelt haar staartje zo snel dat haar hele lijfje mee schudt. Haar vacht is zwart, behalve op haar kin, borst en linkerpoot. Daar is-ie wit. Haar rechteroortje staat altijd fier rechtop en het linker hangt naar beneden. Ze heeft guitige oogjes en een korte, zachte vacht. Ze is heel mooi, maar wel mager. Zachtjes jankend wacht ze tot ik mijn fiets heb weggezet. Ook Rikyu is blij me te zien. Hij probeert naar me toe te komen en trekt aan de ketting.

‘Hallo,’ glimlach ik. Rikyu blaft. Snel leg ik mijn vinger

op mijn lippen. ‘Sst! Papa slaapt misschien.’ Ik maak de ketting los en aai Rikyu. Hij is een kleine, witte straathond met een ruwe vacht en intelligente, zwarte oogjes. ‘Hoe was je dag? Ik ben blij dat het niet geregend heeft en dat het niet te warm was. Het is jammer dat jullie van papa niet binnen mogen blijven als ik er niet ben. Het is niet alsof jullie iets belangrijks stuk kunnen maken.’

Beteuterd bekijk ik ons huis. Papa en ik wonen in een versleten, oude bungalow. De verf bladdert van de houten muren. Een paar weken geleden is een stuk van het dak losgekomen tijdens een storm. Ik viel bijna toen ik het probeerde te repareren. Ik heb het gat bedekt met een plastic zeil, maar als het regent, moet ik er toch een teiltje onder zetten. In een van de ramen zit een grote barst die ik heb afgeplakt met tape. Een kapotte satellietdishongetel bungelt aan een lekke dakgoot. Ik woon al mijn hele leven in dit huis, maar het voelt niet als thuis.

Mijn ogen gaan op zoek naar iets wat me kan opbeuren. Iets wat de knoop in mijn buik minder strak maakt. Ze vinden Rikyu. Hij drinkt groen, slijmerig water uit een plastic zwembadje waarin ik vroeger speelde. Beauvoir springt ongeduldig in en uit een autowrak dat naast een oude fauteuil in onze tuin staat. Hoewel het meer een stortplaats vol rommel en onkruid is dan een tuin.

‘Is jullie drinkbak weer weggewaaid? Ik zal een andere zoeken. Misschien vind ik iets in de keuken.’

Rikyu snuffelt wat, draait drie rondjes om zijn as en hurkt neer. Hij legt een drolletje vlak naast een bloempot vol vetplantjes. Snel loop ik naar hem toe. Met een stok veeg ik de poep weg.

‘Hier kunnen jullie beter uit de buurt blijven. Deze plantjes waren van mama. Het is het enige wat papa belangrijk vindt. Als jullie hier poepen of tegen plassen, wordt hij vast boos. En ik wil niet dat ze ook doodgaan...’ Beauvoir drukt haar lijfje tegen mijn been. Ik kniel. Ze likt aan mijn gezicht. Haar maag rommelt. De mijne ook. ‘Zullen we binnen iets te eten zoeken? Wel stil zijn!’ Ik gris mijn rugzak van mijn fiets en doe voorzichtig de deur open. ‘Papa, ben je thuis?’

In onze bungalow is het nog erger dan buiten. De leefruimte staat vol met dozen en troep. Op de grond ligt een stinkend tapijt vol vlekken. Op de bank ligt zoveel rommel dat er amper plaats is om te zitten. De tv is al lang stuk, maar staat nog steeds in een hoek, verborgen achter een stapel dozen. Er is maar één kamer met een deur. De slaapkamer van papa en mama. Die is altijd op slot. Papa heeft de sleutel. Soms hoor ik hem midden in de nacht huilen. Dan is hij in hun kamer. Sinds mama dood is, slaapt papa er niet meer. Hij wil dat alles er blijft zoals het was toen mama nog leefde. Toen hij gelukkig was. Toen ik er nog niet was.

Sinds ik er ben, is mama dood en is papa ongelukkig. Dat is allemaal mijn schuld. Daarom help ik papa zoveel ik kan. Ik probeer een zo goed mogelijke zoon te zijn. Hij doet zijn best om een zo goed mogelijke vader te zijn. We bakken er geen van beiden veel van.

‘Papa?’ Ik open het gordijn tussen de leefruimte en onze slaapkamer. Het ruikt er muf. Onze slaapkamer is amper groot genoeg voor een kleine kledingkast en een stapelbed. Papa slaapt in het onderste bed, ik in het bovenste. Tot twee jaar geleden kroop ik vaak bij papa in het onderste bed, maar daarvoor ben ik inmiddels te groot. Ik knip het licht aan nu ik zeker weet dat papa niet thuis is.

‘Bah!’ mopper ik. Papa heeft een vieze boxershort op mijn bed gelegd. Ik pak hem eraf en werp hem op de stapel vuile kleren in de hoek. Ik moet nodig naar de wasserette. Ik graaf in de berg kleren en zoek in papa’s broekzakken naar geld. Als ik een papiertje ontdek, heb ik even hoop, maar het is een rekening. De knoop in mijn buik trekt samen. Ik druk ertegen om de pijn niet te voelen. Mijn buik doet altijd pijn. Op school is het vaak minder erg. Thuis zit de knoop er altijd.

‘Misschien gaat het over als ik iets eet.’ Ik praat hardop. Dat doe ik vaak. Om me minder eenzaam te voelen. Ik was zo blij toen papa de honden een paar maanden geleden meebracht. Sindsdien ben ik nooit meer alleen. Eenzaam ben ik nog wel. ‘Kom! Gisteren heeft Romi me instantnoedels gegeven. Daar heb ik zin in!’ De honden volgen me op de voet, zoals altijd. Als ik in de keuken kom, springen de tranen in mijn ogen. Boven op de berg afwas staat een pot met daarin een restje aangebrande noedels. Papa is me voor geweest... Ik kauw op mijn lip en eet mijn tranen op. Zoekend speur ik door alle keukenkastjes, hoewel ik weet dat er nergens eten in zit. Alleen rommel en wat kruiden.

‘Zullen we een wandeling maken?’ Ik grijp de riemen van de vloer en klik de honden vast. Doelloos loop ik hen achterna. ‘Het schoolreisje vorige week was zo fijn,’ vertel ik. ‘Elke dag kregen we drie maaltijden. Ik mocht zoveel eten als ik wilde. Het bed was heel zacht. De lakens roken lekker. Ze waren zelfs gestreken! En de douches hadden warm water dat niet opraakte en er lagen grote zachte handdoeken. Ik had er wel voor altijd willen blijven.’ Beauvoir trekt aan de riem. Ik ga sneller lopen. Mijn maag gromt. De knoop trekt samen. Ik wil niet aan eten denken. ‘Vanochtend heb ik Mimir het kaartje gegeven dat ik jullie liet zien. Ik had het bijna niet gedaan, want ik was heel zenuwachtig. Maar toen deed ik het toch. Ze was er blij mee. We zaten naast elkaar in de klas. Mimir is lief en mooi en grappig. Misschien wil ze mijn vriendinnetje worden. Misschien heb ik iemand gevonden die me echt leuk vindt.’

